

Nieuwsbrief ERF Updates

Nummer 7, 2024

Redactie: mr. F.M.H. Hoens.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2024:383](#) 05-04-2024

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:3929](#) 11-06-2024

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:3287](#) 14-05-2024

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:2964](#) 30-04-2024

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:3037](#) 30-04-2024

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:2249](#) 02-04-2024

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2024:588](#) 12-03-2024

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:4714](#) 17-05-2024

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2024:2826](#) 16-05-2024

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2024:2577](#) 15-05-2024

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2024:1878](#) 15-05-2024

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2024:2867](#) 14-05-2024

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2024:2526](#) 14-05-2024

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2024:3121](#) 03-05-2024

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:4212](#) 03-05-2024

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2024:3248](#) 01-05-2024

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2024:2466](#) 01-05-2024

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2024:2301](#) 01-05-2024

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:4283](#) 01-05-2024
[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2024:2931](#) 01-05-2024
[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2024:4238](#) 01-05-2024
[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2024:2092](#) 26-04-2024
[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2024:2229](#) 24-04-2024
[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:4209](#) 23-04-2024
[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:4271](#) 15-04-2024
[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:4115](#) 12-04-2024
[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:4106](#) 11-04-2024
[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2024:4759](#) 10-04-2024
[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:4103](#) 10-04-2024
[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:4281](#) 03-04-2024
[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:4210](#) 29-03-2024
[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2024:2055](#) 28-02-2024
[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:4275](#) 28-02-2024
[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:4214](#) 14-02-2024
[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:4200](#) 13-02-2024
[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2024:4201](#) 12-01-2024
[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2023:14162](#) 12-12-2023
[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2023:14159](#) 29-11-2023
[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2023:13049](#) 25-10-2023

Antillen

[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGEEA:2024:60](#) 24-04-2024
[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGEEA:2024:48](#) 06-03-2024
[Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGEEA:2024:45](#) 17-01-2024
[Gerecht in eerste aanleg van Curaçao, ECLI:NL:OGEAC:2023:371](#) 30-10-2023

RECHTSPRAAK

Echtgenote van erflater kan geen rechten ontfangen aan het testament omdat zij zijn voormalig BIG-verzorger is en zij ten tijde van het opmaken van het testament niet waren gehuwd.

Uit het uitgebreide feitenrelaas (zie ERF 2021-0194) blijkt dat erflater X een relatie heeft gekregen met Y, een van de medewerkers van de organisatie die hem thuis verzorgden/verpleegden. Y is in verband hiermee door haar werkgeefster ontslagen. In 2015 hebben X en Y een samenlevingsovereenkomst gesloten en heeft X in zijn uiterste wilsbeschikking een beschikking ten gunste van Y gemaakt. In 2016 zijn X en Y met elkaar gehuwd, en in 2019 is X overleden. Net als de rechtbank is het hof van mening dat het testament zo moet worden uitgelegd dat Y en de twee kinderen tezamen en voor gelijke delen erfgenaam zijn. Ook volgt het hof het oordeel van de rechtbank dat Y ex artikel 4:59 lid 1 BW geen rechten kan ontfangen aan het testament. Het hof verwierpt de stelling van Y dat de daartoe strekkende rechtsvordering is verjaard. Het hof is van oordeel dat de kinderen/geïntimeerden wel een beroep op de vernietigingsgrond van artikel 4:59 lid 1 BW kunnen doen. Zij doen dat beroep immers ter afwering van de rechtsvordering van Y tot verklaring voor recht dat zij mede-erfgenaam is. Op grond van artikel 3:51 lid 3 BW kan een dergelijk beroep in rechte te allen tijde worden gedaan (zie ook art. 4:54 lid 2 BW dat uitdrukkelijk het geval van art. 3:51 lid 3 BW noemt). Verder stelt het hof dat X het testament heeft gemaakt vóórdat hij met Y was gehuwd. Uit de tekst van artikel 4:59 lid 1 BW volgt dat voor de toepasselijkheid van dat artikel de aard van de betrokkenheid van Y bij erflater Y op het moment dat de uiterste wilsbeschikking wordt gemaakt bepalend is voor de vraag of de begunstigde uit die wilsbeschikking voordeel kan trekken. Dat blijkt ook uit de wetsgeschiedenis. Dat betekent dat ook voor de uitzondering van artikel 4:60 BW de hoedanigheid van de begunstigde op het moment van opmaken van de uiterste wilsbeschikking bepalend is. Aangezien Y toen het testament in december 2015 werd verleden nog niet met erflater was gehuwd, komt haar geen beroep op artikel 4:60 aanhef en onder b BW toe. Vervolgens oordeelt het hof over het betoog van Y dat zij geen voordeel trekt uit de erfstelling omdat geïntimeerden geen nadeel ondervinden van haar positie als erfgenaam. Zij komen door het testament niet in een andere positie te verkeren dan wanneer zij bijvoorbeeld de nietigheid van de uiterste wil als geheel hadden ingeroepen omdat dan de wettelijke

verdeling van artikel 4:13 BW van toepassing zou zijn, aldus Y. Die redenering gaat volgens het hof mank: in de eerste plaats omdat artikel 4:59 BW slechts bepaalt dat de begunstigde beoefenaar geen voordeel kan trekken en daaraan niet de voorwaarde verbindt dat anderen enig nadeel van de begunstiging ondervinden. In de tweede plaats omdat de kinderen wel degelijk in een andere positie verkeren nu hun beroep op artikel 4:49 BW slaagt. De uiterste wilsbeschikking wordt immers slechts vernietigd voor zover Y daar voordeel uit trekt, dat wil zeggen dat zij niet langer als erfgenaam heeft te gelden. Daardoor treedt niet, zoals Y lijkt te veronderstellen, het versterkerrecht in werking. Het testament behoudt voor het overige zijn gelding, zodat alleen de kinderen erfgenamen van erflater zijn. De kinderen hebben Y niet eerder (in eerste aanleg) in hoedanigheid van executeur in de procedure betrokken en dat kan niet voor het eerst in hoger beroep. In deze zaak kan dan ook in het midden blijven of onder geen voordeel trekken uit de uiterste wilsbeschikkingen in artikel 4:59 lid 1 BW ook de benoeming van Y tot executeur en (later) tot afwikkelingsbewindvoerder valt.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 30-04-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:3037

Zaaknummer: 200.300.585

Rechters: M.H.F. van Vugt, J.H. Lieber en R.E. Brinkman

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Nadat reeds eerder was bepaald dat de legitimarissen in beginsel konden inkorten op de giften, oordeelt het hof thans dat de begiftigde niet is geslaagd in het bewijs dat dit onredelijk is.

In een arrest uit 2021 is geoordeeld dat geïntimeerden A en B ieder een vordering hebben op appellant X als begiftigde van circa € 250.000 (art. 4:89 lid 1 tweede zin BW) en dat X in beginsel verplicht is bedragen te betalen aan A en B, voor zover dit, alle omstandigheden in aanmerking genomen, niet onredelijk is, artikel 4:90 lid 1 BW. Tevens is bepaald dat X dat laatste moet bewijzen. Thans oordeelt het hof dat X niet is geslaagd in dat bewijs. Het hof geeft aan dat een goede reden om te oordelen dat het onredelijk is om in te korten op een gift, een sterke waardedaling van het geschonkene is die geheel buiten toedoen van de begiftigde is ontstaan als gevolg van bijzondere omstandigheden die redelijkerwijs niet voor zijn rekening behoren te komen (Parl. Gesch. Boek 4 BW (Inv.wet), p. 1865). In deze zaak is eerder het tegendeel het geval.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 30-04-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:2964

Zaaknummer: 200.254.943/03

Rechters: J.H. Lieber, M.W. Zandbergen en C. Koopman

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Conclusie van de A-G over de vraag of er na de scheiding van tafel en bed sprake was van verzoening en er dus – als echtgenote – kan worden geërfd.

A-G Lückerers concludeert tot verwerping van het cassatieberoep in het geschil [zie ERF 2023-0180] dat draait om de vraag of tussen moeder en vader na de scheiding van tafel en bed, uitgesproken bij vonnis van 11 december 1990, sprake is geweest van verzoening, waardoor de gevolgen van het huwelijk herleefd zijn (art. 1:176 lid 2 BW) en moeder na het overlijden van de vader op 23 september 2005 zijn echtgenote wettige erfgename is (art. 4:10 lid 1 sub a jo. art. 4:13 lid 6 BW).

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 05-04-2024

ECLI: ECLI:NL:PHR:2024:383

Zaaknummer: 23/02457

Rechters: M.L.C.C. Lückerers

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Erfstellingen in erflaters testament sorteren geen effect zodat diens ongehuwde partner niet en hun kind wel erft.

De rechtbank legt het testament uit dat erflater X maakte toen hij ongehuwd en kinderloos met eiseres Y samenwoonde. De rechtbank overweegt dat het testament twee erfstellingen bevat: één als X overlijdt en er geen afstammelingen uit zijn relatie met Y mochten zijn en één voor het geval hij tegelijk met of na Y overlijdt en er geen afstammelingen uit zijn relatie met haar mochten zijn. De rechtbank stelt vast dat erflater met zijn testament enkel de verhoudingen heeft willen regelen die bestonden ten tijde van het opmaken daarvan, maar dus niet heeft beoogd de situatie ten tijde van zijn overlijden te regelen, waarin inmiddels zoon Z was geboren. Gelet hierop kan niet worden gezegd dat de bewoordingen van het testament in de gegeven situatie ten tijde van het overlijden en gelet op de verhoudingen die erflater kennelijk wenste te regelen geen duidelijke zin hebben. Het testament is volstrekt helder en de situaties die erflater met de daarin opgenomen erfstellingen heeft willen regelen ook. De rechtbank ziet daarom geen aanleiding het testament van erflater zo uit te leggen dat erflater daarmee ook heeft bedoeld over zijn nalatenschap te beschikken in het geval er uit zijn relatie met Y wél afstammelingen mochten zijn geboren. Omdat X en Y niet met elkaar zijn gehuwd en zij geen geregistreerd partnerschap met elkaar zijn aangegaan, is Y op grond van het versterkerrecht geen erfgenaam van erflater. Dat erflater ook een erfstelling had willen opnemen in zijn testament voor het geval dat er wel één of meer kinderen uit zijn relatie met Y geboren zouden zijn, is wel door Y gesteld, maar dat blijkt niet uit de stukken. Evenmin volgt uit de stukken dat X had willen beschikken overeenkomstig de tekst, die op verzoek van Y door de notaris is opgesteld. Dat betekent dat de conclusie luidt dat het testament van erflater geen effect sorteert voor wat betreft de vererving van de nalatenschap van erflater en dat daarop het versterkerrecht van toepassing is.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 01-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2024:4238

Zaaknummer: 349223 HA ZA 24-91

Rechters: W.S.J. Thijs

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank verdeelt de nalatenschap waarbij de woning moet worden verkocht tegen door partijen en zo nodig door de door de rechtbank benoemde makelaar te bepalen vraag- en laatprijzen.

Partijen A, B en C zijn deelgenoten in de nalatenschap van erflaatster. Nu C zich (na intrekking van zijn incidentele vordering) niet langer verzet tegen de verdeling van de nalatenschap wensen zij alle tot verdeling te komen. Omdat partijen daarover onderling niet tot overeenstemming kunnen komen, stelt de rechtbank de wijze van verdelen vast, daarbij naar billijkheid rekening houdende met zowel de belangen van partijen als met het algemeen belang. Tot de nalatenschap behoren o.m. een woning, roerende zaken en banksaldi. Interessant zijn de overwegingen met betrekking tot de woning. A en B hebben al contact hebben gehad met makelaarskantoor X met betrekking tot de verkoop van de woning. A en B hebben een opdracht aan deze makelaar tot bemiddeling bij de verkoop ondertekend, maar C heeft geweigerd deze opdracht te ondertekenen. C stelt geen vertrouwen te hebben in deze makelaar, omdat deze hem heeft gepasseerd als mogelijke kopende partij. Hoewel C de woning nu niet meer wil kopen en alle erfgenamen nu hetzelfde belang hebben bij verkoop van de woning aan een derde, benoemt de rechtbank een andere makelaar. De rechtbank overweegt daarbij dat C het vertrouwen in makelaarskantoor X kwijt is, maar zelf geen andere makelaar noemt. De rechtbank bepaalt daarom dat de verkoop plaatsvindt door middel van opdracht, binnen zes weken na het vonnis, aan makelaarskantoor Y. Deze makelaar moet in staat worden geacht ten opzichte van partijen neutraal te bemiddelen bij de verkoop van de woning. De rechtbank bepaalt verder dat, indien partijen er niet in slagen gezamenlijk bij het verlenen van de opdracht aan de makelaar de vraag- en laatprijzen te bepalen, de makelaar de door hem als ter zake deskundige opdrachtnemer vast te stellen bindende marktconforme vraag- en laatprijzen bepaalt. Ook bepaalt de rechtbank dat partijen in overleg met de makelaar de verkoopovereenkomst aangaan met degene die de hoogste prijs biedt. Indien een koopovereenkomst tot stand is gekomen, dienen partijen hun onvoorwaardelijke medewerking te verlenen aan het passeren van de notariële akte ter zake van de verkoop en levering van de woning. Voor het geval (een van de) partijen geen medewerking verleent/verlenen, treedt het vonnis op grond van artikel 3:300 BW in de plaats van de benodigde rechtshandeling en/of de wilsverklaring van de niet meewerkende partij aan het

ondertekenen van de opdracht aan de makelaar, de koopovereenkomst en/of de notariële akte van levering.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 01-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2024:2931

Zaaknummer: C/02/404219/HA ZA 22-647

Rechters: E.K. van der Lende-Mulder Smit

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het hof stemt in met het verzoek tot voeging van appèlprocedures ingesteld tegen enerzijds het oordeel tot toedeling van een boerderij en anderzijds het afwijzen van de kortgedingvordering tot medewerking aan die toedeling.

In eerste aanleg heeft de rechtbank geoordeeld dat de tot de nalatenschap behorende boerderij moet worden toegedeeld aan X. Tegen dit oordeel is beroep ingesteld [bodemzaak]. In kort geding is de door X gevorderde veroordeling van geïntimeerden tot medewerking aan de toedeling aan haar van de boerderij afgewezen [kort geding]. Ook hiertegen is beroep ingesteld. In dit incident wijst het hof de vordering van geïntimeerden toe dat de procedure in hoger beroep van het vonnis in kort geding wordt gevoegd met de procedure in hoger beroep van het vonnis in de bodemzaak. Het hof overweegt dat beide procedures betrekking hebben op hetzelfde onderwerp en dat de appellanten en geïntimeerden partij zijn in beide procedures terwijl voeging aan de samengevoegde vorderingen niet hun zelfstandigheid ontnemt. Voeging dient om te vermijden dat de procedures in beide zaken conflicterende uitkomsten hebben en om het procesverloop in beide zaken beter op elkaar af te stemmen. Als verweer is aangevoerd dat appellanten er recht en belang bij hebben dat het hof in de procedure in hoger beroep tegen het vonnis in het kort geding eerder uitspraak doet dan in de procedure in het hoger beroep tegen het vonnis in de bodemzaak. Appellanten wijzen daarbij op het spoedeisend belang van het hoger beroep in het kort geding, in het bijzonder vanwege de slechte staat van de boerderij. Daarnaast brengen appellanten naar voren dat het oordeel van de voorzieningenrechter berust op een kennelijke misslag. Het hof geeft aan dat in beide zaken de memories zijn genomen en dat in de procedure in de bodemzaak de mondelinge behandeling reeds is bepaald. Een voeging leidt dan ook juist niet tot vertraging van de beslissing in de kortgedingprocedure. Daar komt bij dat uit het verloop van de procedure in kort geding waarbij tussen het moment van aanbrengen van de zaak in hoger beroep en het nemen van de memorie van grieven een periode van drie maanden is verstreken, niet blijkt van een dermate spoedeisend belang bij appellanten, dat dit eraan in de weg staat beide zaken verder synchroon te laten verlopen. De vraag of het oordeel van de voorzieningenrechter berust op een kennelijke misslag is niet van invloed op het oordeel de beide zaken al dan niet te voegen en kan daarom onbesproken blijven.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 02-04-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:2249

Zaaknummer: 200.331.698

Rechters: H.L. Wattel, C.M.E. Lagarde en C. Bakker

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank oordeelt dat advocaatkosten weliswaar in beginsel kosten van de executele zijn en de legitimaire massa niet verlagen, maar dat in deze zaak sprake is van informele vereffeningskosten die de omvang wel verlagen.

Erflaatster heeft haar beide dochters A en B [gedaagden] onderfd en in de plaats daarvan hun kinderen en de kinderen van de executeur tot erfgenamen benoemd. In het kader van het beroep door de dochters op de legitieme portie is o.m. in geschil of tijdens leven gedane pintransacties schenkingen zijn en/of wel sprake is geweest van onrechtmatig handelen. De rechtbank stelt dat dit niet het geval is geweest. Interessant zijn vooral de overwegingen van de rechtbank over de gemaakte advocaatkosten. Partijen verschillen van mening over de vraag of de advocaatkosten van de executeur, die zijn gemaakt voorafgaand aan deze procedure, in mindering strekken op de legitimaire massa. A heeft dat weersproken en aangevoerd dat de advocaatkosten moeten worden aangemerkt als de kosten van executele, die op grond van artikel 4:65 jo. 4:7 lid d BW bij berekening van de legitimaire massa buiten beschouwing moeten blijven. De rechtbank overweegt dat de kosten die de executeur in zijn hoedanigheid maakt, in beginsel moeten worden aangemerkt als kosten van executele. De rechtbank is echter van oordeel dat in dit geval de advocaatkosten van de executeur tevens moeten worden aangemerkt als de kosten van de informele vereffening. De executeur heeft namelijk voldoende aangetoond dat deze kosten gemaakt zijn in verband met de uitvoerige discussies die met de executeur zijn gevoerd over het vaststellen en uitkeren van de legitieme portie. De legitieme portie is een schuld van de nalatenschap, zodat de betaling daarvan valt onder de (informele) vereffeningswerkzaamheden van de executeur. De executeur heeft inzichtelijk gemaakt, en A heeft ook erkend, dat er in de periode van ruim zeven jaar sinds het overlijden van erflaatster, talloze e-mails zijn gestuurd door A aan het adres van de executeur en dat A zich heeft vastgebeten in deze kwestie. Ook heeft de executeur toegelicht dat zijn advocaten herhaaldelijk hebben geprobeerd de discussie met A vlot te trekken door de vragen van A schriftelijk te beantwoorden, de berekening van de hoogte van de legitieme portie inzichtelijk te maken en de betaling daarvan af te wikkelen. Uit de overgelegde bloemlezing van de gewisselde correspondentie wordt duidelijk dat niet alleen de executeur (en zijn werkgever), maar ook de huidige advocaat van de executeur, dermate vaak door A zijn benaderd (zowel

per e-mail als veelvuldig per telefoon), dat dit tot een aanzienlijke belasting en kosten van de advocaat van de executeur heeft geleid (ondanks het feit dat het gaat over een relatief overzichtelijke nalatenschap). De rechtbank is daarom van oordeel dat de tot het uitbrengen van de dagvaarding door de executeur gemaakte advocaatkosten zijn te beschouwen als kosten van de informele vereffening die ingevolge artikel 4:65 BW jo. artikel 4:7 lid 1 onder c BW in de berekening van de legitimaire massa moeten worden meegenomen. Niet valt in te zien dat het voor de hoogte van de legitimaire aanspraak uit zou moeten maken of er vereffend wordt door een formele vereffenaar of door een executeur, terwijl in beide gevallen voor het vaststellen van de legitimaire aanspraak dezelfde kosten moeten worden gemaakt.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 29-11-2023

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2023:14159

Zaaknummer: C/15/336101 / HA ZA 23-54

Rechters: W.S.J. Thijs

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank vult de rechtsgronden van het verzoek tot het benoemen van een vereffenaar aan en benoemt deze vervolgens.

Erflater heeft zijn kinderen en de kinderen van zijn ex-echtgenote tot erfgenaam benoemd. A, de zoon van erflater en B, een zoon van de ex-echtgenote, verwerpen de nalatenschap waarna de minderjarige kinderen van B als plaatsvervullers opkomen. Het is niet bekend of de ex nog meer kinderen achterlaat. De kinderen van B [belanghebbenden] zijn minderjarig. Hun wettelijke vertegenwoordigers kunnen de nalatenschap van de overledene niet zuiver voor hen aanvaarden en hebben voor de verwerping een machtiging nodig van de kantonrechter (art. 4:193 lid 1 BW). Niet gebleken is dat de kantonrechter een dergelijke machtiging heeft afgegeven, zodat de belanghebbenden worden geacht de nalatenschap van de overledene beneficiair te hebben aanvaard (art. 4:193 lid 2 BW). Op verzoek van de hypothecaire schuldeiser van erflater benoemt de rechtbank een vereffenaar. De rechtbank overweegt dat verzoekster artikel 4:204 lid 1 onder a BW aan haar verzoek ten grondslag heeft gelegd. Dit artikel ziet echter op de situatie dat een nalatenschap niet beneficiair is aanvaard. Daar is hier echter wel sprake van. De rechtbank ziet aanleiding om de rechtsgronden aan te vullen en te beoordelen of is voldaan aan de voorwaarden van artikel 4:203 lid 1 onder b BW. Niet gebleken is dat tot vereffening van de nalatenschap is overgegaan, want de schuld die de overledene aan verzoekster heeft, is niet voldaan. De nalatenschap wordt onbeheerd gelaten, want deze is ook aangemeld bij het Rijksvastgoedbedrijf. Daaruit blijkt voldoende dat de belanghebbenden in ernstige mate tekortschieten in de vervulling van hun verplichtingen of daartoe ongeschikt zijn. Het verzoek wordt toegewezen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 11-04-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:4106

Zaaknummer: C/10/674625 / HA RK 24-184

Rechters: C. van Steenderen-Koornneef

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Op verzoek van de Staat benoemt de rechtbank op grond van artikel 1:204 lid 1 onder a BW een vereffenaar.

De overledene heeft volgens het Centraal Testamentenregister niet bij testament over zijn nalatenschap beschikt. Dit betekent dat op grond van de wet beoordeeld moet worden wie zijn erfgenamen zijn. Na verwerpingen is het op dit moment onbekend of er erfgenamen zijn. De rechtbank is van oordeel dat verzoekster belanghebbende is bij het verzoek. Artikel 4:226 lid 1 BW bepaalt namelijk dat wanneer de vereffening is voltooid en met een overschot is geëindigd, de vereffenaar de goederen aan verzoekster dient af te geven indien er geen erfgenamen zijn, niet bekend is of er erfgenamen zijn of wanneer erfgenamen niet bereid zijn de goederen in ontvangst te nemen. In onderhavig geval is het niet bekend of er erfgenamen zijn. De rechtbank is daarom van oordeel dat verzoekster als belanghebbende kan worden aangemerkt. Er is voldoende belang om een vereffenaar te benoemen, want de nalatenschap van de overledene is onbeheerd en het is niet de verwachting dat iemand snel het beheer op zich zal nemen. De nalatenschap bevat echter wel activa en schulden. Het verzoek wordt daarom toewezen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 10-04-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:4103

Zaaknummer: C/10/675277 / HA RK 24-215

Rechters: C. van Steenderen-Koornneef

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het hof vernietigt oordeel in eerste aanleg dat een zoon van erflaatster meer dan 3 miljoen euro aan haar moet terugbetalen wegens onrechtmatige onttrekkingen aan haar vermogen c.q. wegens door misbruik van omstandigheden nietige/vernietigde schenkingen.

Uit het gezin van vader en moeder zijn drie kinderen geboren: X, B en C. Vader overleed in 1992 en daarbij erfde moeder/erflaatster een aanzienlijk vermogen, en elk van de kinderen een kindsdeel. Vanaf 1992 hebben appellanten X en Y [tot 2018 echtgenote van X] moeder bijgestaan bij het beheer van haar aanzienlijke vermogen. Vanaf januari 2017 is een discussie ontstaan uitmondend in het onderhavige geschil tussen B en C enerzijds en X en Y anderzijds, betreffende uitgaven die door erflaatster zijn gedaan, althans ten laste van haar vermogen zijn gekomen, in de tien jaar voorafgaand aan de benoeming in 2017 van P tot bewindvoerder. In 2018 is Q tot opvolgend bewindvoester benoemd. Op 8 februari 2020 is erflaatster overleden, waardoor het bewind is geëindigd. Geïntimeerde R is in augustus 2020 door de rechtbank benoemd tot vereffenaar. Q heeft in haar hoedanigheid van bewindvoester van moeder in eerste aanleg (na wijziging van eis) in conventie samengevat gevorderd dat de rechtbank X en Y veroordeelt tot terugbetaling van diverse bedragen. De rechtbank [ECLI:NL:RBAMS:2019:9504] heeft X en Y o.m. hoofdelijk veroordeeld tot terugbetaling van circa 3,3 miljoen euro. Nadat X en Y in appèl zijn gegaan heeft het hof in een tussenarrest van 19 april 2022 onder meer de incidentele vordering tot niet-ontvankelijkverklaring afgewezen. In hetzelfde arrest werd verstaan dat het geding in hoger beroep door R als vereffenaar van de nalatenschap is hervat en dat alleen R nog als geïntimeerde optreedt in de procedure. Het hof stelt dat de door R aangevoerde grondslagen voor de vorderingen op X en Y zijn: onrechtmatige daad; ongerechtvaardigde verrijking en/of misbruik van omstandigheden. Het hof oordeelt dat de vorderingen voor zover gegrond op onrechtmatige daad en/of ongerechtvaardigde verrijking, afstuiten op het feit dat onvoldoende is gesteld of gebleken dat erflaatster gedurende de jaren voorafgaand aan de onderbewindstelling in januari 2017 niet in staat was haar wil te bepalen en/of het niet eens was met de wijze waarop het beheer over haar vermogen geregeld was. Bij gebreke van feiten en omstandigheden die op het tegendeel wijzen, moet zij geacht worden daarmee te hebben ingestemd. Aldus is niet voldaan aan het vereiste dat de onttrekkingen onrechtmatig waren en/of dat X en Y daarmee

ongerechtvaardigd zijn verrijkt. Dat erflaatster zelf (mogelijk) niet of onvoldoende in staat was haar financiën te beheren en daarin geen inzicht had zoals voormalig bewindvoerder P heeft verklaard, maakt nog niet dat zij over de gehele linie niet in staat was haar wil te bepalen. Waar het om gaat is dat op grond van de beschikbare medische informatie kan worden aangenomen dat erflaatster nog zodanig goed in staat was haar wil te bepalen, dat zij heeft ingestemd met een situatie waarin X haar financiën beheerde, zonder dat erflaatster volledig inzicht had in hoe dat gebeurde en hoeveel geld er werd overgeheveld naar X en Y. Dát er geld werd overgeheveld, heeft P meermaals met haar besproken. Wanneer ervan wordt uitgegaan dat alle onttrekkingen aan het vermogen van erflaatster hebben plaatsgevonden met haar instemming, rijst de vraag onder welke titel dit is gebeurd. Een deel van de onttrekkingen zijn leningen ten aanzien waarvan X en Y hebben erkend dat de bedoeling van erflaatster en henzelf was, dat deze verrekend zouden worden met de erfenissen van vader en erflaatster. Het is onbekend of en wat het testament van erflaatster hierover bepaalt, en wat de afwikkeling van de nalatenschappen van vader en erflaatster verder omvat. In dat kader merkt het hof op dat de onderhavige procedure uitdrukkelijk niet is gegrond op (een vordering uit hoofde van) afwikkeling van die nalatenschap. Indien en voor zover uit de uiteindelijke boedelbeschrijving van erflaatsters nalatenschap volgt dat X en Y iets verschuldigd zijn aan de nalatenschap, kan R als vereffenaar alsnog op die grond een vordering instellen. Ten aanzien van een ander deel van de onttrekkingen stelt R dat sprake was van schenkingen waarbij misbruik is gemaakt van omstandigheden. Het hof is van oordeel dat R onvoldoende concreet en specifiek heeft gesteld om welke schenkingen het zou gaan, en wat de omstandigheden waren ten tijde van het doen van de schenkingen die het gestelde misbruik van omstandigheden opleveren. De genoemde omstandigheden waaronder de hoge leeftijd van erflaatster, het feit dat zij over veel vermogen beschikte en geen inzicht had in haar financiën, onderbouwen op zichzelf niet, in het licht van de hechte band die bestond tussen erflaatster en X en Y, dat alle schenkingen die door erflaatster in een periode van tien jaar (tussen 2007 en 2017) zijn gedaan aan X en Y (en hun gezin) zijn verricht onder invloed van misbruik van omstandigheden, noch dat X en Y dat hebben moeten weten of begrijpen. Van een abnormale geestestoestand was, gezien de inhoud van de overgelegde medische stukken, tot en met 2016 geen sprake. Ten aanzien van de gestelde afhankelijkheid van erflaatster (van X en Y) overweegt het hof dat uit de overgelegde stukken en foto's blijkt van een jarenlange hechte band tussen erflaatster en (het gezin van) X en Y, met veel vakanties, etentjes en uitjes. Het hof acht aannemelijk dat erflaatster, na het wegvallen van vader, in zekere mate afhankelijk was van X en Y. R stelt dat dit gevoel van afhankelijkheid vergroot werd door de oorlogservaringen van erflaatster (verlies van ouders en broer). Dat die afhankelijkheid echter de voornaamste drijfveer zou zijn geweest voor het doen van de schenkingen, heeft R niet of onvoldoende onderbouwd. Het valt zeker niet uit te sluiten dat bijvoorbeeld gevoelens van

dankbaarheid jegens X en Y, en/of het willen ondersteunen van hun kinderen, belangrijke drijfveren zijn geweest. Ten aanzien van de door R gestelde overtreding door X en Y van het verbod op Selbstseintritt merkt het hof op dat als al gezegd kan worden dat X en Y ten aanzien van de aan henzelf gedane schenkingen hebben gehandeld als onbevoegd vertegenwoordigers, onvoldoende concreet is gemaakt welke schenkingen het precies betrof, en aangenomen moet worden, dat erflaatster die schenkingen stilzwijgend heeft bekrachtigd zodat ook hieruit niet automatisch de nietigheid van de betreffende schenkingen volgt. Resumerend concludeert het hof dat de meeste grieven slagen, waarna de in eerste aanleg ingestelde vorderingen van R alsnog worden afgewezen. Alleen de bij wijze van incidenteel appèl vermeerderde eis strekkende tot veroordeling van X om € 453.780 te betalen uit hoofde van een leningsovereenkomst, wordt toegewezen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 12-03-2024

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2024:588

Zaaknummer: 200.280.409/01

Rechters: T.S. Pieters, M.L.D. Akkaya en R.L. de Graaff

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Gezamenlijk bezoek van verjaardagsfeesten en het (in eerste instantie) intrekken van een echtscheidingsprocedure is onvoldoende om te oordelen dat erflaatster haar echtgenoot had vergeven en deze niet onwaardig was om te erven.

Vader is bij vonnis van 2005 (onherroepelijk) veroordeeld wegens gekwalificeerde mishandeling jegens erflaatster en wegens bedreiging met enig misdrijf tegen het leven gericht. De rechtbank heeft in een tussenvonnis van 4 mei 2022 [ERF 2022-0156] beslist dat vader van rechtswege onwaardig is om te erven, omdat hij een misdrijf heeft gepleegd als bedoeld in artikel 4:3 lid 1 sub b BW. Op grond van artikel 4:3 lid 3 BW vervalt de onwaardigheid wanneer een erflater aan de onwaardige op ondubbelzinnige wijze zijn of haar gedraging heeft vergeven. De wetgever heeft geen vormvoorschriften of materiële eisen gesteld waaraan de vergiffenis moet voldoen. Ter beantwoording van de vraag of erflaatster de gedragingen van vader, die hebben geleid tot de strafrechtelijke veroordeling, op ondubbelzinnige wijze heeft vergeven, zijn gedaagden toegelaten tot het leveren van bewijs. De rechtbank is van oordeel dat het hiervoor bedoelde aanvullend bewijs er niet is. Daartoe overweegt de rechtbank dat uit de verklaringen van (andere) namens gedaagden gehoorde getuigen, valt op te maken dat erflaatster en vader regelmatig samen aanwezig waren bij bruiloften en andere (feestelijke) gelegenheden. Dat zij samen aanwezig waren, beantwoordt echter niet de vraag of erflaatster de gedragingen van vader heeft vergeven. Het is, zoals ook door eisers is opgemerkt, opvallend dat geen van de namens gedaagden gehoorde getuigen (onder wie een broer en zus van vader) op de hoogte was van de strafrechtelijke veroordeling van vader. Zij kunnen dus geen van allen verklaren hoe erflaatster over die veroordeling dacht en of zij vader het gedrag dat aan de veroordeling ten grondslag lag had vergeven. Dat erflaatster en vader samen aanwezig waren op feestjes is op zich onvoldoende om daaraan de conclusie te verbinden dat erflaatster vader ondubbelzinnig heeft vergeven voor zijn mishandeling van haar. Ook uit de schriftelijke verklaring van een buurman is niet op te maken dat erflaatster de gedragingen van vader heeft vergeven. Tegenover deze verklaringen staan de verklaringen van oud-collega's van erflaatster die verklaren dat erflaatster bang was van vader, dat hij haar stalkte en intimideerde. In tegenstelling tot de namens gedaagden gehoorde getuigen, waren de oud-collega's van erflaatster wel op de hoogte van haar

echtscheidingsplannen. Al met al kan uit de getuigenverklaringen niet de conclusie worden getrokken dat erflaatster vader zijn gedragingen, die hebben geleid tot de strafrechtelijke veroordeling in 2005, op ondubbelzinnige wijze heeft vergeven. Bovendien is het feit dat erflaatster een eerste in gang gezette echtscheidingsprocedure niet heeft doorgezet, onvoldoende om van vergeving uit te gaan. Niet weersproken is dat erflaatster kort voor haar overlijden een tweede echtscheidingsprocedure in gang had gezet.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 28-02-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:4275

Zaaknummer: 545737 HA ZA 18-219 en 582454 HA ZA 19-874

Rechters: C. van Steenderen-Koornneef

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In zes zaken benoemt de rechtbank een professioneel vereffenaar.

In zes zaken benoemt de rechtbank een vereffenaar. In ECLI:NL:RBROT:2024:4271 wordt op verzoek van de executeur in de ene nalatenschap als belanghebbende een vereffenaar benoemd in een andere – onbeheerde – nalatenschap omdat voldoende vaststaat dat nalatenschap I een vordering heeft op de onverdeelde nalatenschap.

In ECLI:NL:RBROT:2024:4272 is sprake van de afwikkeling van een nalatenschap die juridisch gecompliceerd is dan wel kan worden in verband met het feit dat sprake is van een lopende gerechtelijke procedure in hoger beroep en executoriaal beslag op het belangrijkste vermogensbestanddeel (het aandeel van overledene in een onroerende zaak).

Ook in ECLI:NL:RBROT:2024:4273 heeft de verzoekster niet de expertise om de ingewikkelde nalatenschap te vereffenen.

In ECLI:NL:RBROT:2024:4274 is de wettelijk vertegenwoordiger van de erfgenaam niet in staat om de nalatenschap zelf af te wikkelen mede omdat zij niet bekend is met de financiële huishouding van overledene.

Ook in ECLI:NL:RBROT:2024:4276 is de verzoekster niet zelf in staat af te wikkelen, mede omdat omvang van bezittingen en schulden onbekend is.

In ECLI:NL:RBROT:2024:4282 ten slotte wordt namens 51 erfgenamen om de benoeming verzocht omdat zij de nalatenschap beneficiair hebben aanvaard, en de andere erven niet reageren op berichtgeving vanuit hen, verzoekster en/of de notaris.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 15-04-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:4271

Zaaknummer: 675253 HA RK 24-213

Rechters: C. van Steenderen-Koornneef

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ondanks overlijden van de gedaagde vennoot tijdens de procedure wordt het geding niet geschorst omdat daarvoor al de dag was bepaald waarop het vonnis zou worden uitgesproken.

In deze niet-erfrechtelijke zaak hebben twee vennoten van een vof een conflict. De beperkte erfrechtelijke link zit in het feit dat de gedaagde vennoot na de mondelinge behandeling is overleden. Ingevolge artikel 225 lid 1 Rv is het overlijden van een partij reden voor schorsing van het geding, zij het dat in het vierde lid van dat artikel staat dat schorsing niet meer kan plaatsvinden nadat de dag is bepaald waarop het vonnis zal worden uitgesproken. Dat is in deze zaak het geval zodat bij de beoordeling wordt uitgegaan van de situatie zoals deze was op de datum van de mondelinge behandeling.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 15-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2024:1878

Zaaknummer: C/18/233297 / KG ZA 24-44

Rechters: T.R. Hidma

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank legt de tekst van het testament uit en oordeelt dat erflater bedoeld heeft om aan zijn partner een nettominimuminkomen toe te kennen.

In deze zaak heeft erflater zijn kinderen uit zijn eerste huwelijk tot zijn erfgenamen benoemd en zijn ongehuwde partner het vruchtgebruik van zijn nalatenschap gelegateerd. Interessant is dat erflater heeft bepaald dat de vruchten een minimale waarde dienen te hebben van € 45.000 per jaar en dat als die waarde niet wordt gehaald, de erven in overleg met de vruchtgebruikster aandelen moeten verkopen zodat de vruchtgebruikster een besteedbaar bedrag heeft van € 45.000 per jaar. Tussen de vruchtgebruikster en de erven is in geschil of erflater € 45.000 bruto of netto heeft bedoeld. De rechtbank volgt de erven niet dat het een brutobedrag is. Daartoe verwijst de rechtbank naar artikel 4:46 BW, en oordeelt dat de bewoordingen van het testament duidelijk genoeg zijn en dat erflater met de bestaande tekst van de legaten, en juist door de toevoeging van de woorden minimaal besteedbaar bedrag in duidelijke bewoordingen uiting heeft gegeven aan de zorg voor zijn partner. De veronderstelling van de erven dat erflater niet heeft bedoeld dat de partner het leven dat zij met erflater leefde kon voortzetten, wordt daarom niet gevolgd.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 14-02-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:4214

Zaaknummer: 659411 HA ZA 23-523

Rechters: C. van Steenderen-Koornneef

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank stelt de omvang van het tweetrapslegaat vast en constateert dat eiseres geen belang heeft bij de gevorderde jaarlijkse (mutaties)opgave.

A is in 2018 overleden met achterlating van zijn echtgenote B en zijn kinderen C, D en E. In zijn testament heeft A aan B een tweetrapslegaat toegekend van een bedrag ter grootte van de waarde van zijn nalatenschap, waarbij de kinderen de verwachters zijn; B is tot executeur benoemd. Verder hebben A en B in 1996 een bij het overlijden van de langstlevende opeisbaar bedrag schuldig erkend aan hun kinderen. Eiseres C vordert dat moeder B een volledige en onderbouwde opgave moet doen van activa en passiva behorende tot de nalatenschap, en over de jaren 2018 (vanaf datum overlijden) tot en met 2023 een nauwkeurige opgave moet verstrekken van de goederen die behoren tot de nalatenschap, die ten opzichte van de boedelbeschrijving bij overlijden van de erflater nog aanwezig waren en vervolgens per kalenderjaar niet meer aanwezig zijn, van de goederen die daarvoor in de plaats zijn gekomen en van de voordelen die de goederen hebben opgeleverd. In reconventie vordert moeder dat de rechtbank de hoogte van het (tweetraps)legaat vaststelt en voor recht verklaart dat C reeds twee voorschotten op haar legaat ontving en dat D en E hun deel van het legaat reeds volledig door middel van voorschotten voldaan hebben gekregen. Anders dan C is de rechtbank van oordeel dat zij geen belang (meer) heeft bij een (nieuwe) opgave van de activa en passiva nu uit de gewisselde stukken het beeld opkomt dat men niet zozeer van mening verschilt over de samenstelling van de boedel, als wel (deels) over de waardering van de afzonderlijke bestanddelen. De rechtbank stelt voorop dat moeder een nauwkeurige en inzichtelijke becijfering in het geding heeft gebracht, deels voorzien van onderliggende stukken zoals taxatieverslagen, rekeningafschriften en fiscale stukken. Dit brengt met zich dat C niet kan volstaan met stellingen die niet verder strekken dan een blote betwisting van de juistheid van de vermogensopstelling als geheel of onderdelen daarvan. Van C mag verlangd worden dat zij haar stellingen voldoende motiveert, en – waar nodig – met stukken onderbouwt. Vervolgens gaat de rechtbank over tot vaststellen omvang en waarde van de nalatenschap en diverse kostenposten. Ten aanzien van het gevorderde overzicht van de mutaties overweegt de rechtbank dat C bij haar vorderingen aansluiting gezocht heeft bij het bepaalde in artikel 4:138 lid 2 juncto 3:205 lid 4 BW (laatstgenoemde als onderdeel van titel 8 van Boek 3 BW). Partijen,

en overigens ook de literatuur, zijn verdeeld over de toepasselijkheid van deze bepaling omdat artikel 4:138 BW naar de letter genomen (in beginsel) beperkt is tot erfstellingen. De beantwoording van de vraag of artikel 3:205 BW ook geldt bij een tweetrapslegaat kan echter in het midden blijven. De vorderingen zijn zonder uitzondering gericht op het voor C als verwachter inzichtelijk maken van de vermogensmutaties die zich hebben voorgedaan ten aanzien van de goederen van de nalatenschap. Omdat het tweetrapslegaat uitsluitend de waarde van de nalatenschap van erflater omvat, ziet de rechtbank niet in welk belang C bij een dergelijke opgave heeft. In zoverre volgt de rechtbank het verweer van moeder. Ter zake van de (deel)betalingen/aflossing op het legaat bestrijdt C van één bedrag dat bij de betaling sprake is van aflossing op haar vordering uit het tweetrapslegaat. Volgens haar is de betaling verricht ten titel van voorschot op het toekomstige erfdeel in de nalatenschap van moeder en kan dus niet van invloed zijn op de omvang van de (resterende) aanspraak van C uit hoofde van het legaat in de nalatenschap van vader. De rechtbank volgt C daarin niet. Allereerst stelt de rechtbank vast dat het in het geschil zijnde bedrag bestaat uit meerdere deelbetalingen door moeder die blijkens de daarbij gegeven omschrijving hoofdzakelijk zijn geschied ten titel van aflossing van diverse schulden van C aan derden. Moeder heeft voldoende aannemelijk gemaakt dat zij heeft beoogd de betaalde bedragen in mindering te doen strekken op de – overigens nog niet opeisbare – aanspraak van C op de nalatenschap van vader ter zake van het tweetrapslegaat. Er was op dat moment immers sprake van een (reële) vordering van C op moeder. Deze vordering was voor C als verwachter weliswaar nog niet opeisbaar omdat de daartoe door vader bepaalde opschortende voorwaarde van het overlijden van moeder nog niet in vervulling was gegaan, maar dat laat onverlet dat het moeder vrijstond om daarop alvast af te lossen. Dit geldt te meer omdat C geen plausibele verklaring heeft gegeven welke andere verbintenis op moeder rustte waarop de betalingen toegerekend zouden kunnen worden. Dat moeder de betalingen in mindering wilde doen strekken op een (eventuele) toekomstige aanspraak van C op de nalatenschap van moeder is door C onvoldoende gemotiveerd.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 10-04-2024

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2024:4759

Zaaknummer: C/15/335345/ HA ZA 23-4

Rechters: M.C. van Rijn

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De kantonrechter heeft geen wettelijke grondslag om een conceptverdeling goed te keuren en is ook niet de rechter die een onzijdig persoon benoemt.

Haar vijf kinderen zijn de erfgenamen van erflaatster. Omdat één van hen [X] onvindbaar is, heeft de rechtbank een vereffenaar benoemd. Deze vereffenaar verzoekt tezamen met de overige vier kinderen om op grond van artikel 3:183 lid 2 BW de verdeling goed te keuren zoals neergelegd in een concept notariële akte. Daarnaast vragen zij om de vereffenaar te benoemen als onzijdig persoon om X te vertegenwoordigen bij de verdeling. Verzoekers zijn niet-ontvankelijk in het verzoek op grond van artikel 3:183 lid 2 BW. De kantonrechter heeft geen wettelijke grondslag om de (concept)verdeling goed te keuren. Een verdeling is in beginsel niet aan vormvereisten onderworpen. Als echter personen die niet het vrije beheer over hun vermogen hebben tot de deelgenoten behoren, moet de verdeling geschieden bij notariële akte en worden goedgekeurd door de kantonrechter. Daarvan is in deze zaak geen sprake. Aan een inhoudelijke beoordeling van het verzoek wordt daarom niet toegekomen. Verzoekers stellen dat de rechtbank bevoegd is een onzijdig persoon te benoemen op grond van artikel 3:181 lid 1 BW maar dat zij het verzoek uit het oogpunt van doelmatigheid hebben voorgelegd aan de kantonrechter. Daarmee staat vast dat het verzoek aan de verkeerde rechter is gericht. De kantonrechter verklaart zich dan ook onbevoegd.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 03-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:4212

Zaaknummer: 10966103 VZ VERZ 24-45

Rechters: C. van Steenderen-Koornneef

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Nadat zijn taak is geëindigd, verleent de kantonrechter de executeur op diens verzoek ontslag.

Op diens verzoek ontslaat de kantonrechter de executeur/afwikkelingsbewindvoerder. De executeur vraagt zelf om ontslag, omdat hij zijn werkzaamheden heeft voltooid en zijn beheer heeft beëindigd door de goederen van de nalatenschap aan de erfgenamen ter beschikking te stellen. Op grond van de artikelen 4:149 lid 1 en 2 BW en 4:164 lid 1 en 2 BW eindigt de taak van een executeur/afwikkelingsbewindvoerder door het ontslag dat de kantonrechter hem met ingang van een bepaalde dag verleent. Uit de parlementaire geschiedenis van de wet blijkt dat zo'n verzoek altijd moet worden ingewilligd. Bovendien hebben de erfgenamen geen bezwaar gemaakt tegen het verzoek tot ontslag. De kantonrechter stemt in met het verzoek.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 29-03-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:4210

Zaaknummer: 10937694 VZ VERZ 24-32

Rechters: C. van Steenderen-Koornneef

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het wilsrecht ex artikel 4:19 BW van de kinderen uit het eerste huwelijk doet er niet aan af dat de woning van een hertrouwde weduwnaar volledig in de wettelijke gemeenschap met zijn nieuwe echtgenote valt.

Uit het huwelijk van de in 2006 overleden erflaatster X en Y [gedaagde in conventie] zijn drie kinderen [A, B en C] geboren. De wettelijke verdeling was van kracht en erfgenamen van X waren Y en de drie kinderen. In 2014 is Y in algehele gemeenschap van goederen hertrouwd met Z. Uit dit huwelijk zijn twee kinderen [D en E] geboren. Dit huwelijk is door echtscheiding ontbonden. In het kader van de afwikkeling van die scheiding is in geschil de gerechtigdheid tot en de verdeling van een woning die oorspronkelijk door X en Y tezamen in eigendom is verkregen. Y stelt dat bij de verdeling van de overwaarde van de woning rekening moet worden gehouden met de wilsrechten van A, B en C zodat het aandeel van Z hooguit de helft van 5/8 kan bedragen. Omdat de wettelijke verdeling van toepassing was op de nalatenschap van X heeft Y van rechtswege alle goederen van de nalatenschap en hebben A, B en C een geldvordering. In verband met het hertrouwen van Y met Z kwam deze kinderen inderdaad het wilsrecht als bedoeld in artikel 4:19 BW toe. Omdat Y en Z in algehele gemeenschap zijn getrouwd is de woning in deze gemeenschap is gevallen en is Z daartoe, na ontbinding van de gemeenschap, voor de helft gerechtigd (art. 1:100 BW). Y stelt weliswaar dat A, B en C een beroep hebben gedaan op hun wilsrecht als bedoeld in artikel 4:19 BW maar dat doet aan het vorenstaande niet af omdat dat niet zou betekenen dat de kinderen daardoor medegerechtigd zouden worden in de woning. Overigens is uit niets gebleken dat de kinderen zich op hun wilsrecht hebben beroepen. Ten overvloede wordt nog overwogen dat de vorderingen van A, B en C in de gemeenschap van goederen van Y en Z vallen, maar dat op dat punt in deze procedure niets wordt gevorderd (nog los van het feit dat over de omvang daarvan dus niets is gesteld).

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 24-04-2024

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2024:2229

Zaaknummer: C/03/326202 / HA ZA 24-19

Rechters: B.R.M. de Bruijn

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Om een verrassingsbeslissing over de verdeling van de nalatenschap te voorkomen neemt de rechtbank een voorlopig oordeel daarover op en biedt gelegenheid daarop te reageren.

Nadat de rechtbank in een tussenvonnis (ERF 2022-0200) heeft geoordeeld dat de mede-erfgenaam/voormalig bewindvoerder over het vermogen van erflater niet onrechtmatig heeft gehandeld bij het doen van schenkingen, is thans de verdeling van erflaters nalatenschap aan de orde. De rechtbank volgt partijen ten aanzien van de omvang van de nalatenschap nu deze de rechtbank niet onrechtmatig of ongegrond voorkomt. Dit geldt niet voor de voorgestelde wijze van verdeling omdat er daarbij van uit is gegaan dat een van de erven een aandeel in de nalatenschap had verbeurd. Complicerend is dat de rechtbank vanwege het verstek van de gedaagde mede-erfgenamen niet zonder meer kan uitgaan van de gestelde door partijen gemaakte afspraken over de verdeling, terwijl de rechtbank wel moet toetsen of de (gestelde afspraak over de) verdeling haar niet onrechtmatig of ongegrond voorkomt (art. 139 Rv). Om te voorkomen dat in deze een verrassingsbeslissing wordt genomen, neemt de rechtbank een voorlopig oordeel over de verdeling van de nalatenschap op, waarna partijen de gelegenheid krijgen zich uit te laten over deze voorlopige verdeling zonder de hiervoor bedoelde verbeurdverklaring.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 15-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2024:2577

Zaaknummer: C/08/270367 / HA ZA 21-358

Rechters: D.N.R. Wegerif, A.M.S. Kuipers en J.G.T.M. Castrop

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank volgt de stiefkinderen in hun betoog dat hun vordering uit hoofde van de wettelijke verdeling op hun stiefmoeder krachtens vaders testament opeisbaar is.

De in 2017 overleden erflater was op dat tijdstip gehuwd met X, de stiefmoeder van zijn vijf kinderen. In zijn uiterste wilsbeschikking heeft erflater niet afgeweken van de wettelijke erfopvolging en de wettelijke verdeling van toepassing verklaard. In afwijking van het standaardregime was o.m. bepaald dat de vordering van de kinderen opeisbaar was vierentwintig (24) maanden na erflaters overlijden tenzij het tot de nalatenschap behorende appartement nog niet was verkocht. Ook hertrouwen zonder het maken van huwelijkse voorwaarden leidt tot opeisbaarheid. In 2022 is de stiefmoeder hertrouwd. In onderhavige procedure vorderen de kinderen betaling van hun vordering. Stiefmoeder heeft betoogd dat in het testament de wettelijke verdeling vooropstaat en daarmee de wens van vader om stiefmoeder verzorgd achter te laten en in de gelegenheid te stellen om haar bestaande leefpatroon voort te zetten. Tegen deze achtergrond moet volgens stiefmoeder de opeisbaarheidsbepaling zo worden begrepen dat vader heeft bedoeld dat de vorderingen uitbetaald zouden moeten worden als er liquide middelen vrijkomen door de verkoop van de woning die onderdak biedt aan stiefmoeder. Daarbij heeft zij ter zitting doen toelichten dat haar huidige echtgenoot terminaal ziek is en dat zij vreest na diens overlijden weer in het op haar naam staande en na vaders overlijden verkregen chalet te moeten gaan wonen. De rechtbank kan stiefmoeder in dit verweer niet volgen. Hiertoe is met name redengevend dat het verweer voorbijgaat aan de in het testament expliciet – en in afwijking van het dienaangaande in de wet bepaalde – getroffen regeling waarin niets verwijst naar de bedoeling om het onderdak van stiefmoeder veilig te stellen. De vordering van stiefmoeder tot opheffing van het door de kinderen gelegde beslag, wijst de rechtbank af.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 03-04-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:4281

Zaaknummer: 663710 HA ZA 23-701

Rechters: P.G.J. van den Berg

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Volgens de rechtbank was de vordering uit hoofde van de wettelijke verdeling niet verjaard nu er geen sprake was van een vordering uit een overeenkomst, en was ook na opeisbaarheid niet de wettelijke rente, maar de artikel 4:13 lid 4 BW-rente verschuldigd.

Na het overlijden van haar vader in 2005 kreeg eiseres A krachtens de wettelijke verdeling een niet-opeisbare vordering op X, vaders echtgenote. In 2017 is X overleden en is de vordering opeisbaar geworden. A vordert van de beneficiair aanvaard hebbende erfgenamen van X betaling van haar vordering. De rechtbank wijst het beroep van de erfgenamen van X op verjaring af (zij stellen dat meer dan vijf jaren zijn verstreken na het overlijden van X). Er is, zo de rechtbank, geen sprake van een vordering uit overeenkomst zodat op grond van artikel 3:306 BW een verjaringstermijn geldt van twintig jaren. Voor zover de erven van X ook een beroep op rechtsverwerking willen doen, slaagt dit evenmin. Zij hebben de bepaald zelfstandige leefwijze van X geschetst, die kinderen uit meerdere huwelijken had die onderling niet of nauwelijks contact hadden. De erven van X hebben verklaard niet eens van het bestaan van A te hebben geweten. Dit zijn geen omstandigheden die maken dat A naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid de onderhavige vorderingen niet meer heeft mogen instellen. Het enkele tijdsverloop is daarvoor in elk geval onvoldoende. Ter zake van de gevorderde wettelijke rente sinds 2017 ziet de rechtbank geen grond om hierbij, zoals A, te onderscheiden tussen periodes tot het overlijden van X, waarin artikel 4:13 lid 4 BW van toepassing zou zijn, en periodes daarna, waarover de wettelijke rente verschuldigd zou zijn. De verwijzing in het vierde lid naar de in het derde lid bedoelde geldsom ziet blijkens dat derde lid immers zowel op de nog niet opeisbare, als op de opeisbaar geworden geldsom. Dit betekent dat slechts de vermeerdering van de hoofdsom zoals bedoeld in artikel 4:13 lid 4 BW verschuldigd is en geen andere of hogere rente. De erven van X hebben nog naar voren gebracht dat de vordering tot betaling van de (wettelijke) rente gematigd moet worden tot een jaar. Ook dit betoog slaagt niet. De verschuldigdheid van de vermeerdering zoals bedoeld in artikel 4:13 lid 4 BW acht de rechtbank naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet onaanvaardbaar. Dat A er pas in 2023 achter kwam dat X was overleden, kan haar niet worden aangerekend en zou, al ware dit anders, niet aan de verschuldigdheid van de vermeerdering afdoen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 01-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:4283

Zaaknummer: 664519

Rechters: P.G.J. van den Berg

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Aan de vordering door de legitimaris tot afgifte van bescheiden is volgens de rechtbank voldaan en voor het overige worden de vorderingen afgewezen.

Vader en moeder hebben drie kinderen, A, B en C. In hun testamenten hebben zij B en C onterfd en moeder/de langstlevende heeft A tot executeur benoemd. Na het overlijden van vader en moeder doen B en C een beroep op hun legitieme portie in beide nalatenschappen. B kan zich niet vinden in de door A gemaakte berekening van die legitieme portie. B vordert afgifte van diverse bescheiden. De rechtbank verwijst naar artikel 4:78 BW en meldt dat ‘alle daartoe strekkende inlichtingen’ zo ruim als mogelijk moet worden uitgelegd, maar wel beperkt is tot de gegevens die nodig zijn voor de berekening van de legitieme portie. De rechtbank stelt dat A een overzicht van de sieraden heeft opgesteld en dat daarmee aan de vordering van B is voldaan, nu B niet nader onderbouwt welke specifieke stukken hij met betrekking tot de persoonlijke lijfgoederen (de sieraden) wenst te zien. Ook licht B niet toe wat hij bedoelt met overige roerende zaken anders dan inboedelzaken waarvan hij kennelijk op de hoogte is, zodat ook dit deel van de vordering wordt afgewezen. Voor wat betreft de gevorderde afschriften van, dan wel inzage in alle overige stukken uit de administratie van erflater en erflaatster, is de rechtbank van oordeel dat deze vordering moet worden afgewezen. Het begrip ‘alle overige stukken’ is immers te vaag. Voor zover dit deel van de vordering ziet op bankafschriften van erflater en erflaatster, overweegt de rechtbank dat deze weliswaar van belang zijn voor de berekening van de legitimaire portie, maar dat uit de door B gegeven onderbouwing van zijn vordering volgt dat hij over nagenoeg alle bankafschriften beschikt.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 01-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2024:2301

Zaaknummer: C/03/328892 / HA ZA 24-143

Rechters: I.M. Etman

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De kantonrechter wijst het verzoek af tot ontslag van de executeur wegens gewichtige reden.

De kantonrechter wijst het verzoek van verzoekster/mede-erfgenaar af tot ontslag van de executeur wegens gewichtige reden. Redengevend is dat het grootste pijnpunt aan de zijde van verzoekster erin zit dat zij het idee heeft dat de executeur haar niet op de hoogte wil houden van zijn activiteiten met betrekking tot het beheer van de nalatenschap en onvoldoende voortvarend handelt. Tijdens de mondelinge behandeling hebben de andere erfgenamen echter verklaard dat zij juist van mening zijn dat verweerder zijn taken heel goed en naar de wens van erflater uitvoert. Zij willen alle drie dat hij zijn taken als executeur afmaakt. De kantonrechter is van oordeel dat de executeur voldoende voortvarend heeft gehandeld. Met het indienen van de boedelbeschrijving heeft hij voldaan aan de in het testament opgenomen termijn, die zes maanden bedraagt. Daarnaast is voldoende aannemelijk dat, nadat de belastingzaken zijn afgewikkeld, de nalatenschap op korte termijn verdeeld kan worden. Voor zover wordt gesteld dat er een gebrek aan vertrouwen is omdat verzoekster niet zou zijn geïnformeerd door de executeur is de kantonrechter van oordeel dat uit de overgelegde stukken blijkt dat verzoekster van de stand van zaken op de hoogte is gehouden. Dat zij de aan haar (oude) e-mailadres verzonden berichten mogelijk niet heeft ontvangen/gelezen, komt voor haar rekening en risico, want niet weersproken is dat executeur gebruik heeft gemaakt van het e-mailadres dat verzoekster zelf heeft doorgegeven aan het verzorgingstehuis waar erflater tot aan zijn overlijden verbleef. Ook dit vormt daarom geen gewichtige reden om tot ontslag over te gaan.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 13-02-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:4200

Zaaknummer: 10710539 VZ VERZ 23-178

Rechters: C. van Steenderen-Koornneef

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Gevolmachtigde heeft onvolledig en onvoldoende voldaan aan de door de rechtbank bevolen rekening en verantwoording en is dus aansprakelijk voor het tekort, waarvan de rechtbank de omvang schattenderwijs zal vaststellen.

De zaak betreft een lang lopend geschil over reeds in 1982 resp. 1998 opengevallen nalatenschappen waarover diverse procedures zijn gevoerd, voor de feiten zie o.m. ERF 2023-0299. In die procedure is vastgesteld dat gedaagde X als gevolmachtigde in het kader van de afwikkeling van de nalatenschap samen met zijn echtgenote (aanzienlijke) bedragen heeft ontvangen en voorschotten op erfdelen heeft uitbetaald. Thans concludeert de rechtbank dat is voldaan aan het destijds gegeven bevel tot afgifte stukken in die zin dat volgens eiser een enorme hoeveelheid papier op diens kantoor is afgegeven. In deze hoeveelheid papier heeft eiser [de vereffenaar], naar zijn zeggen, naast correspondentie van/met gedaagde en door gedaagde opgestelde geschriften/pleidooien/beschouwingen, een aantal bankafschriften aangetroffen. Uit die bankafschriften blijkt volgens eiser dat door gedaagde en de door hem gecontroleerde stichting grote bedragen zijn ontvangen in verband met de nalatenschap van erflaatster. Over de conform bevel afgelegde rekening en verantwoording stelt de rechtbank dat deze onvolledig en onvoldoende is. Gedaagde heeft de door hem in het kader van de behandeling en vereffening aangegane rechtshandelingen en daden van beheer en de daarbij ontvangen inkomsten en gedane uitgaven in de periode 16 december 1998 tot en met 31 december 2022, totaal niet inzichtelijk gemaakt. Anders dan eiser meent, is de rechtbank van oordeel dat een dwangsom geen verdere prikkel tot nakoming zal vormen omdat uit alles blijkt dat gedaagde niet meer inzicht kan dan wel wil geven. Dit brengt de rechtbank tot het oordeel dat gedaagde aansprakelijk is voor een tekort; door eiser primair berekend op € 480.000 en subsidiair op € 343.445, te vermeerderen met wettelijke rente vanaf 1 januari 2009. De rechtbank kan echter op basis van de stukken niet uitrekenen hoe groot het werkelijke tekort is. Daarom moet de rechtbank het tekort schatten, waarbij de berekeningen van eiser als uitgangspunt gelden. Alvorens daar daadwerkelijk toe over te gaan, krijgt gedaagde de gelegenheid te reageren.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 25-10-2023

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2023:13049

Zaaknummer: 634025 HA ZA 22-168

Rechters: C. van Steenderen-Koornneef

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank ziet geen aanleiding om een makelaar als deskundige te benoemen nu dit niet vereist is voor de beoordeling van de zaak.

X, de moeder van A en B, is in 2021 overleden. Zij was op huwelijkse voorwaarden gehuwd met Y. Eisers A en B stellen dat zij de nalatenschap beneficiair hebben aanvaard, en dat Y deze heeft verworpen. Tot de nalatenschap behoort de onverdeelde helft van de aan X en Y toebehorende woning. A en B vorderen onder meer dat door de rechtbank een makelaar wordt benoemd onder andere om tussen partijen te bemiddelen bij de verkoop van de woning. Namens Y is geen verweer gevoerd omdat Y volgens mededeling van diens advocaat is overleden. Die advocaat heeft zich onttrokken nadat de erfgenamen van Y niet hebben gereageerd op zijn verzoek om contact op te nemen. De rechtbank merkt op dat zij op grond van artikel 194 Rv bevoegd is een makelaar als deskundige te benoemen en opdracht te geven als dit nodig is voor de beoordeling van de zaak. Dat is in deze zaak niet nodig waardoor de rechtbank geen ruimte ziet om bij eindvonnis een (specifieke) makelaar (als deskundige) te benoemen. De rechtbank begrijpt de vordering van A en B echter zo dat zij willen dat Y zijn medewerking verleent aan de verkoop van de woning door tussenkomst van een makelaar. De rechtbank is van oordeel dat, in het geval A en B in dat kader een makelaar aangewezen willen zien en zij de persoon van de makelaar in het in deze zaak te wijzen vonnis vermeld willen hebben, het op de weg van A en B ligt om aan te geven welke makelaar dat moet zijn. A en B worden in de gelegenheid gesteld zich uit te laten over de aanwijzing van een specifieke makelaar voor de bemiddeling bij de verkoop van de woning en hun vorderingen te wijzigen zo zij in het (gestelde) overlijden van Y aanleiding zien deze (ook) overigens te wijzigen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 01-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2024:2466

Zaaknummer: C/03/311018 / HA ZA 22-490

Rechters: B.R.M. de Bruijn

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Beschermingsbewindvoerder krijgt toestemming het erfdeel van kind uit te betalen.

Het vermogen van de in een verpleeginstelling verblijvende X is onder bewind gesteld. Tot haar vermogen behoort een vordering op haar dochter in verband met het overlijden van haar echtgenoot die o.m. opeisbaar is als na betaling een lagere Wbo-bijdrage verschuldigd is. De kantonrechter wijst het verzoek van de bewindvoerder tot uitbetaling van die vordering toe. Voldoende is komen vast te staan dat sprake is van een opeisingsgrond, weliswaar niet meer op basis van de Wet op de Bejaardenoorden, maar op grond van de huidige regelgeving. Voldoende is ook komen vast te staan dat X, gezien haar huidige leefsituatie in een zorginstelling, ook na de uitkering ruim voldoende vermogen heeft om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 23-04-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:4209

Zaaknummer: 11050507 BM VERZ 24-1432

Rechters: R.R. Roukema

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De voorzieningenrechter wijst de door de erven gevorderde ontruiming van een door erflaatster gehuurde woning door degene die daar verbleef, af.

Op het tijdstip van haar overlijden woonde erflaatster in een door haar gehuurde woning, waarin ook gedaagde X verbleef. De erfgenamen van erflaatster vorderen dat X de woning ontruimt. De voorzieningenrechter wijst dit af. Op grond van artikel 7:268 lid 2 BW kan de persoon die in de woonruimte zijn hoofdverblijf heeft en met de overleden huurder een duurzame gemeenschappelijk huishouding heeft gehad, de huur voortzetten. Die voortzetting geldt in ieder geval voor een periode van zes maanden na het overlijden van de huurder. Hij zet de huur ook na die zes maanden voort, indien de rechter dit heeft bepaald op een daartoe strekkende binnen die termijn ingestelde vordering, en in elk geval zolang op deze vordering niet onherroepelijk is beslist. Eisers hebben aangevoerd dat X geen beroep kan doen op deze voortzetting van de huur, omdat geen sprake was van een duurzame gemeenschappelijke huishouding. Volgens de voorzieningenrechter kan echter in deze procedure niet worden vastgesteld of daarvan sprake is geweest, omdat dit de rechtsverhouding tussen X en de woningbouwvereniging betreft, terwijl de woningbouwvereniging in deze procedure geen partij is. Ook heeft X voldoende toegelicht en onderbouwd dat het (in ieder geval) niet uitgesloten is dat sprake is geweest van een duurzame gemeenschappelijke huishouding. Eisers hebben aangevoerd dat zij er (desondanks) belang bij hebben dat X de woning ontruimt, omdat zij niet langer de huur van de woning willen betalen en daarvoor nodig is dat zij de woning leeg en ontruimd opleveren aan de woningbouwvereniging. Dit betoog gaat niet op. Gelet op het voorgaande kan de woningbouwvereniging niet van eisers eisen dat de woning leeg en ontruimd wordt opgeleverd, zo lang niet is beslist op de vordering van X tot voortzetting van de huur. Indien het beroep van X op voortzetting van de huur slaagt, is hij aansprakelijk voor de betaling van de huur. X heeft onbetwist gesteld dat hij tot op heden de huur ook heeft voldaan aan de woningbouwvereniging.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 12-12-2023

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2023:14162

Zaaknummer: C/15/345682 / KG ZA 23-601

Rechters: J.J. Dijk

Advocaten: P. Wieringa en B. Wernik

Wetsartikelen: 7:268 BW

RECHTSPRAAK

De kantonrechter geeft machtiging om de over de vorderingen van de minderjarige kinderen verschuldigde testamentaire rente te verlagen tot 0%.

Erflater heeft in zijn testament een OBV gemaakt krachtens welke zijn minderjarige kinderen een niet-opeisbare vordering hebben op hun moeder, verzoekster X. In haar hoedanigheid van ouder vraagt X machtiging te verlenen om namens de minderjarigen de testamentaire rente over de vorderingen van de minderjarigen te wijzigen van 6% naar 0%. De kantonrechter verleent de machtiging omdat X op dit moment volgens het CBS nog een levensverwachting heeft van 36 jaar. Wanneer de vorderingen van de kinderen gedurende 36 jaar worden opgerent met 6% moeten de vorderingen ten tijde van het overlijden van X op haar statistische overlijdensdatum met 216% worden opgerent. Door deze rente zullen de vorderingen zo groot worden dat haar nalatenschap waarschijnlijk negatief zal zijn. Een negatieve nalatenschap van hun moeder is voor de kinderen niet wenselijk. Ook speelt mee dat in het geval X een nieuwe relatie zou aangaan, zij bij haar overlijden zeer waarschijnlijk niet aan haar verzorgingsplicht ten aanzien van haar eventuele nieuwe partner kon voldoen. Bovendien geldt dat als de rente van 6% gehandhaafd blijft, erfbelasting verschuldigd is over de erfdelen van de kinderen, die door X moet worden voorgeschoten.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 12-01-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:4201

Zaaknummer: 10790603 VC VERZ 23-816

Rechters: C. van Steenderen-Koornneef

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het gerecht geeft eisers gelegenheid om aan te geven waarom medewerking van de gedaagde – de enig erfgenaam van een van de erven in een andere nalatenschap – nodig is voor de toedeling en levering van tot die andere nalatenschap behorend onroerend goed.

Eisers stellen dat zij de enig erfgenamen zijn van de in 1931 overleden erflaatster en dat ook hun in 2015 overleden broer X haar erfgenaam was. Eisers vorderen dat het gerecht Y, de echtgenote en enig erfgenaam van X, een termijn stelt voor het maken van een keuze tussen het aanvaarden of het verwerpen van de nalatenschap van X. In verband met de stelling dat zij allen erfgenaam zijn van erflaatster, verwijzen eisers naar een overgelegde verklaring van erfrecht. Daaruit blijkt dat A – een van de eisers – gehuwd is geweest met B – een van de erfgenamen van de nalatenschap van erflaatster – en dat dit (in algehele gemeenschap van goederen gesloten) huwelijk door echtscheiding is ontbonden. Hoewel A deelgenoot is van de door de echtscheiding ontbonden huwelijksgemeenschap, in welke gemeenschap het door B verkregen onverdeelde aandeel in de nalatenschap van erflaatster valt, valt niet in te zien dat A zelf erfgenaam is van de nalatenschap van erflaatster. Het gerecht verzoekt eisers zich hierover uit te laten. Verder volgt uit die VVE dat X een van de erfgenamen was van erflaatster en dat Y zijn enige erfgenaam is. Daarnaast blijkt uit die verklaring dat Y nog geen keuze heeft gemaakt wat betreft de aanvaarding of verwerping van de nalatenschap van X. Evenals in het geval van A, valt – zo het gerecht – zonder toelichting, die niet is gegeven, niet in te zien dat gedaagde Y zelf erfgenaam is van de nalatenschap van erflaatster. Uit artikel 4:10 van het Burgerlijk Wetboek volgt dat alleen afstammelingen in aanmerking komen voor plaatsvervulling. Aangetrouwde familie erft niet bij plaatsvervulling. Zonder nadere toelichting valt daarom niet in te zien waarom medewerking van gedaagde Y nodig is voor de uiteindelijke gewenste toedeling en levering van het onroerend goed. Het onverdeelde aandeel in de nalatenschap van erflaatster komt Y hooguit toe als erfgenaam in de nalatenschap van X. Dat zou betekenen dat gedaagde alleen bij de verdeling eventueel in beeld komt. Eisers wordt verzocht zich ook hierover uit te laten. De zaak wordt verwezen naar rol.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Curaçao

Datum uitspraak: 30-10-2023

ECLI: ECLI:NL:OGEAC:2023:371

Zaaknummer: CUR202301761

Rechters: O. Nijhuis

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De voorzieningenrechter wijst de gevorderde ontruiming van de door de erflater gehuurde woning toe en veroordeelt de erfgenamen tot betaling van de huurachterstand.

Na het overlijden van A verblijft diens zoon B in de door A gehuurde woning en is er een huurachterstand ontstaan. De verhuurder vordert in kort geding om B en de erven van A te veroordelen tot ontruiming van de woning en (hoofdelijk) tot het betalen van de huurachterstand. B is in de procedure verschenen en de voorzieningenrechter neemt aan dat hij ook erfgenaam is in de nalatenschap van A zodat de gedaagde partijen in de procedure zijn verschenen. Voor het geval B geen erfgenaam mocht zijn in voornoemde nalatenschap, verleent de voorzieningenrechter tegen de erfgenamen, nu zij behoorlijk zijn opgeroepen, verstek en is het vonnis gewezen als vonnis op tegenspraak. Vervolgens stelt de voorzieningenrechter dat de wettelijk erfgenaam rechtsopvolger is onder algemene titel van de erflater. Deze rechtsopvolging betreft in beginsel ook de verplichtingen uit een huurovereenkomst met betrekking tot woonruimte. De omstandigheid dat iemand medegebruiker van een huurwoning is, geeft die persoon nog niet het recht om, nadat de huurder van die woning is overleden, de huur van die woning voort te zetten. Het voortzetten van de huur door een gebruiker van een woning is alleen mogelijk onder bepaalde omstandigheden. Zo is er een regeling getroffen voor de persoon die in een woonruimte zijn hoofdverblijf heeft en met de huurder een duurzame gemeenschappelijke huishouding voert. Voorshands is niet gesteld of gebleken dat B aan de voorwaarden daarvoor voldoet. Wettelijke gronden die aan B de kwalificatie van medehuurder konden verlenen, zijn in dit geval ook niet aanwezig. Dit betekent dat B zonder recht of titel in de woning verblijft. Hij handelt daardoor onrechtmatig tegenover de verhuurder zodat alleen al op deze grond de vordering tot ontruiming van de woning wordt toegewezen. Daarnaast heeft B erkend dat er een huurachterstand bestaat. Hij heeft de hoogte daarvan niet weersproken. Ook deze huurachterstand rechtvaardigt ontruiming van de woning. Dat de verhuurder – zoals B stelt – geen huur van hem accepteert, valt te begrijpen nu B zonder recht of titel in de woning verblijft. Ook de gevorderde betaling van achterstallige huur wordt toegewezen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 16-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2024:2826

Zaaknummer: C/16/573075 / KL ZA 24-83

Rechters: R.M. Berendsen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De kantonrechter wijst het verzoek van een professionele executeur tot het toekennen van loon af omdat in het testament expliciet is bepaald dat de executeur geen loon krijgt.

In zijn testament heeft erflater een professional – X BV – tot executeur benoemd en bepaald dat deze geen recht heeft op loon. Nadat een medewerker van X BV de benoeming heeft aanvaard, verzoekt deze de kantonrechter om de in het testament opgenomen beloningsregeling te wijzigen. Grond voor het verzoek is dat de notaris die het testament destijds opstelde abusievelijk is vergeten de te benoemen executeur een loon toe te kennen. Verzocht wordt een loon toe te kennen volgens de door X BV gehanteerde tarieven dan wel subsidiair ontslag als executeur. De kantonrechter wijst het verzoek tot toekennen van loon af omdat in het testament is opgenomen dat verzoeker geen recht heeft op loon (art. 4:144 lid 2 BW). Daarnaast is er geen sprake van onvoorziene omstandigheden (art. 4:144 lid 3 in samenhang gelezen met art. 4:159 lid 3 BW). Erflater heeft in zijn testament immers bewust een professional tot executeur benoemd. Verzoeker onderbouwt onvoldoende dat de notaris is vergeten om aan de professionele executeur loon toe te kennen, want in het testament is nu juist expliciet bepaald dat de executeur geen recht heeft op loon. Dat het ongebruikelijk is om een professionele executeur geen loon toe te kennen, maakt niet dat sprake is van een vergeten of van een onvoorziene omstandigheid. Ook anderszins is daarvan niet gebleken. Het verzoek tot ontslag wijst de kantonrechter wel toe.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 12-04-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:4115

Zaaknummer: 10865738 \ VZ VERZ 23-229

Rechters: P.G.J. van den Berg

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In twee zaken benoemt de kantonrechter een notaris tot beheerder van de nalatenschap.

In twee zaken benoemt de kantonrechter een notaris tot beheerder van de nalatenschap. In ECLI:NL:RBZWB:2024:3120 is onbekend of de dochters die volgens het versterferfrecht de erven zijn van erflaatster nog in leven zijn en waar zij verblijven.

In ECLI:NL:RBLIM:2024:2092 weten de versterferfgenamen (nog) niet of en hoe zij de nalatenschap aanvaarden. De kantonrechter verwijst naar artikel 4:191 lid 2 BW waarin is bepaald dat de kantonrechter maatregelen kan voorschrijven die hij tot behoud van de goederen nodig acht zolang de nalatenschap niet door alle erfgenamen is aanvaard. In de gegeven situatie is de kantonrechter van oordeel dat de verzochte maatregel proportioneel is in verhouding tot de omvang van de nalatenschap. De maatregel dient ter behoud van de goederen van de nalatenschap en ter voorkoming van het verder oplopen van kosten. Het biedt een praktische en passende oplossing om in het beheer van de nalatenschap te kunnen voorzien.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 26-04-2024

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2024:2092

Zaaknummer: 10979498 \ EZ VERZ 24-76

Rechters: J.W. Rijksen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De kantonrechter stelt datum vast voor welke schuldeisers hun vordering bij de vereffenaar moeten hebben ingediend.

In april 2024 heeft de rechtbank een vereffenaar benoemd in de nalatenschap. Thans verzoekt de vereffenaar de kantonrechter een uiterlijke datum vast te stellen, voor welke datum de schuldeisers hun vorderingen bij de vereffenaar kunnen indienen. De kantonrechter overweegt dat de vereffenaar de schuldeisers openlijk dient op te roepen hun vorderingen bij hem in te dienen en gaat ervan uit dat de oproeping van de schuldeisers van de nalatenschap onverwijld na ontvangst van de te geven beschikking zal geschieden. Ook meent de kantonrechter dat een termijn van ongeveer drie maanden voor schuldeisers voldoende is om hun vorderingen in te dienen. De kantonrechter bepaalt de uiterste datum op 3 augustus 2024. Verder volgt uit artikel 4:214 lid 1 BW dat de oproeping dient te geschieden op dezelfde wijze als de bekendmaking van de benoeming van de vereffenaar en zo veel mogelijk tegelijkertijd. Bij benoeming heeft de rechtbank de vereffenaar opgedragen om zijn benoeming bekend te maken in de Staatscourant. De oproeping van de schuldeisers dient derhalve eveneens te worden gepubliceerd in de (digitale versie van de) Staatscourant.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 03-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2024:3121

Zaaknummer: 11074008 OV VERZ 24-2012 (E)

Rechters: P.P.M. van der Burgt

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het hof wijst zowel de vordering van het kind tot zekerheidsstelling als de vordering van de langstlevende dat geen rente verschuldigd is over de OBV af.

Vader was in voor hem derde echt gehuwd met geïntimeerde A toen hij in 1998 overleed. Appellant X is de zoon van vader uit zijn tweede huwelijk en heeft krachtens een ouderlijke boedelverdeling (OBV) een vordering op A die opeisbaar is bij het overlijden van A en waarvoor A geen zekerheid hoeft te stellen. In eerste aanleg heeft de rechtbank de vordering van X dat A zekerheid moet stellen voor de voldoening van de vordering afgewezen en het door X gelegde beslag opgeheven. In appèl stelt X dat het op grond van de inhoud van het testament de verantwoordelijkheid van A is om ervoor te zorgen dat bij haar overlijden de erfdelen van de kinderen, vermeerderd met 6% rente, uitgekeerd zouden kunnen worden. Het hof volgt X daarin niet. Het testament van erflater en de na het overlijden van A tussen de erfgenamen opgemaakte akte van verdeling bieden naar het oordeel van het hof geen grondslag voor zekerheidsstelling. Het testament bepaalt zelfs uitdrukkelijk dat A ontheven wordt van de verplichting om zekerheid te stellen. Anders dan X ziet het hof op geen enkele wijze een verplichting voor A om het vermogen dat zij uit de nalatenschap van erflater heeft ontvangen dusdanig in stand te houden dat er bij haar overlijden voldoende vermogen aanwezig zal zijn om daaruit de vorderingen van de kinderen te kunnen voldoen.

Een grondslag voor zekerheidsstelling dan wel het leggen van conservatoir beslag zou nog gelegen kunnen zijn in het feit dat A bij het beheer van het vermogen misbruik van bevoegdheid maakt, bijvoorbeeld door X op ongeoorloofde wijze achter te stellen bij de andere kinderen. X stelt dat dit het geval is en onderbouwt deze stelling door erop te wijzen dat hij binnen de familie altijd, ook al tijdens het leven van erflater, als enige zoon van een andere moeder/tweede echtgenote, een achtergestelde positie had en dat dit na het overlijden van erflater steeds zo is gebleven. Het hof heeft begrip voor het gevoel van achterstelling, maar vindt niet dat daar een verplichting tot zekerheidsstelling uit voortvloeit. Wel wijst het hof de vordering van A in incidenteel hoger beroep af dat er geen enkelvoudige rente verschuldigd is over de hoofdsom.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 14-05-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:3287

Zaaknummer: 200.323.975/01

Rechters: J.G. Knot, H. Phaff en L. van Dijk

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Speciale opzeggingsgrond in geval van hospitaverhuur geldt ook als de hospita door het overlijden geen hoofdverblijf heeft in woning en de erven de huur opzeggen.

Erflater verhuurde in zijn woning een kamer aan gedaagde A. De erfgenamen hebben de huurovereenkomst opgezegd op grond van artikel 7:274 lid 1 onder f BW, en A verzocht de woning te verlaten. Omdat A dat niet heeft gedaan, eisen de erven een verklaring voor recht dat de huurovereenkomst is opgezegd, en een veroordeling van A tot ontruiming van de woning. A stelt dat erflater door zijn overlijden op het tijdstip van de huuropzegging niet meer zijn hoofdverblijf in de woning had. De kantonrechter volgt A niet en is van oordeel dat de erven gebruik mochten maken van de opzeggingsgrond in artikel 7:274 lid 1 onder f BW. Die opzeggingsgrond moet zo worden begrepen, dat deze bepaling ook ziet op de situatie dat de verhuurder is overleden, mits de verhuurder ten tijde van zijn overlijden zijn hoofdverblijf in de woning had. In het onderhavige geval staat vast dat hiervan sprake was. In de parlementaire geschiedenis – en de reden waarom deze opzeggingsgrond in de wet is opgenomen – ziet de kantonrechter aanleiding om een en ander ruim te interpreteren. Nu ook duidelijk is dat het belang van de erven zwaarder weegt dan dat van A (de huur dekt bij lange niet de maandelijkse lasten) moet A de woning binnen zes maanden verlaten.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 17-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2024:4714

Zaaknummer: 10751335 CV EXPL 23-28056

Rechters: G.A. Vriezen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

In een geschil over de voortzetting van de huur na overlijden van de huurder, geeft de kantonrechter partijen een bewijsopdracht en wijst de als voorlopige voorziening gevorderde ontruiming en betaling van huurtermijnen alsmede het beroep van de vermeende huurvoortzetter op artikel 4:5 BW af.

Na het overlijden van de huurder stelt de verhuurder dat de zoon zonder recht of titel in de gehuurde woning verblijft. Bij wege van voorlopige voorziening vordert de verhuurder dat de zoon wordt veroordeeld tot ontruiming en betaling van huurtermijnen. Bij de beoordeling van een voorlopige voorziening op grond van artikel 223 Rv dient de kantonrechter na te gaan of er voldoende (spoedeisend) belang is bij de vordering en vervolgens de belangen van partijen af te wegen tegen de achtergrond van de te verwachten resterende duur van de hoofdzaak en van de proceskansen daarin. De kantonrechter is van oordeel dat voor de toewijzing van de provisionele vordering aannemelijk moet worden gemaakt dat de zoon/gedaagde zonder recht of titel in de woning verblijft. Voor de toewijzing van de gevorderde bedragen moet aannemelijk worden gemaakt dat de zoon (in persoon) gehouden is de gevorderde bedragen te voldoen. Dat is thans onvoldoende aannemelijk. Voor de vraag of de zoon een beroep toekomt op artikel 7:268 lid 2 BW krijgen beide partijen de gelegenheid hun stelling te onderbouwen. Erfrechtelijk interessant is dat de zoon artikel 4:5 BW inroept. De kantonrechter overweegt dat dit artikel enkel ziet op vorderingen binnen de nalatenschap van erflater en niet op een mogelijke vordering van de verhuurder op de zoon in persoon. Voor zover komt vast te staan dat de verhuurder een vordering heeft op de zoon in persoon geldt dat de verhuurder op grond van artikel 6:29 BW niet verplicht kan worden te wachten tot de nalatenschap van erflater is verdeeld.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 01-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2024:3248

Zaaknummer: 10836417 CV EXPL 23-5133 (T)

Rechters: Eijssen-Vruwink

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Na uitleg oordeelt het hof dat een eerdere uitspraak geen gezag van gewijsde heeft ter zake van het al dan niet bestaan van vorderingen uit hoofde van een schenking en een ongeoorloofde bankopname, dat het ontkennen van die vorderingen misbruik van recht was en dat de afgedwongen medewerking aan een akte van verdeling onrechtmatig was.

A [appellante] en B [geïntimeerde] waren met hun vader X erfgenamen in de nalatenschap van hun in 2001 overleden moeder Y. Vader X is in 2009 overleden en heeft B tot enig erfgenaam benoemd en Q, de dochter van B [geïntimeerde], tot executeur. A heeft aanspraak gemaakt op de legitieme portie in de nalatenschap van X. A en B hebben diverse geschillen over de afwikkeling van deze nalatenschappen (ECLI:NL:GHARL:2018:10757, ECLI:NL:GHARL:2018:6781, ECLI:NL:GHARL:2017:868 en ECLI:NL:GHARL:2016:1603). In een later gecorrigeerd vonnis heeft de rechtbank o.m. een appartementsrecht toegedeeld aan A, de omvang en samenstelling van de ontbonden huwelijksgoederengemeenschap vastgesteld en deze verdeeld onder de bepalingen dat A wegens overbedeling circa € 235.000 aan B moest voldoen en dat de legitieme vordering van B circa € 54.150 bedroeg. In appèl is dit vonnis bekrachtigd. Bij vonnis in kort geding heeft de voorzieningenrechter A in 2019 veroordeeld om mee te werken aan het passeren van de verdeling, op straffe van verbeurte van een dwangsom. Het daartegen door A ingestelde hoger beroep is in 2020 door het hof afgewezen. Omdat in de concept notariële akte een aantal posten ontbrak (een schenking door vader van € 24.626, een bankopname door vader van € 5.000 van de rekening van B alsmede een schuld wegens toedeling van aandelen in V-B.V.) wilde A de verdelingsakte niet ondertekenen. Wegens de executie van de verbeurde dwangsommen heeft A in juni 2021 € 56.805,44 betaald. Bij notariële akte van 9 februari 2022 zijn de beide nalatenschappen alsnog verdeeld, met uitzondering van het geschil over een aan hen bekende schenking van € 24.626 en over de vergoeding voor de bankopname van € 5.000. Voor advocatendeclaraties had B intussen rechten van eerste respectievelijk tweede hypotheek gevestigd op haar onverdeelde aandeel in het tot de nalatenschap behorende appartementsrecht. In geschil is thans o.m. in hoeverre de arresten van het hof uit 2018 gezag van gewijsde hebben. A stelt dat dit vanwege de omissies

niet het geval is. Het hof legt de uitspraak uit 2018 uit en geeft aan dat de negatief geformuleerde overweging over het niet vaststaan van de schenking en van de bankopname geen gezag van gewijsde heeft (het oordeel uit 2018 zag, zo het hof, op de daaraan gerelateerde renteclaim). Volgens het hof betekent een en ander dat B en Q (min of meer) bewust en in strijd met de waarheid de vorderingen van A wegens de schenking van € 24.045 en de bankopname door vader van € 5.000 op het laatst zijn gaan ontkennen. Dit levert schending op van de waarheidsplicht en misbruik van recht. Dat A vervolgens toch gedwongen is tot medewerking aan het passeren van een notariële akte van verdeling, waarin de beide posten wel in mindering waren gebracht op de legitimaire massa, maar haar daarmee corresponderende schuldeisersaanspraken niet waren opgenomen, was – zo het hof – onmiskenbaar onrechtmatig jegens haar en verplicht B en Q tot vergoeding van de daardoor aan haar veroorzaakte schade.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 11-06-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:3929

Zaaknummer: 200.320.473

Rechters: R.A. Dozy, A.W. Steeg en J.A. Koorevaar

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het gerecht verleent machtiging tot verkoop van een perceel dat tot een aantal onverdeelde nalatenschappen behoort.

In deze Arubaanse zaak zijn eisers (een of meerdere van) de rechtsopvolgers van een vijftal erflaters. Een notaris heeft een erfgenamenonderzoek verricht, waaruit volgt dat sprake is van 46 bekende rechtsopvolgers van erflaters en dat niet valt uit te sluiten dat er nog meer, maar thans onbekende rechtsopvolgers zijn van hen. In de nalatenschappen valt het onverdeelde aandeel in een perceel grond. Vast staat verder dat 44 van de 46 gerechtigden tot de nalatenschappen het perceel in het kader van de verdeling daarvan willen verkopen en leveren aan X. Zij verzoeken in kort geding het gerecht hen daartoe te machtigen. De niet verschenen gedaagde heeft de vorderingen van eisers en de daaraan door hen ten gronde gelegde stellingen niet bestreden, en zij kan daarom niet in de weg staan aan toewijzing van het verzochte. Hetzelfde geldt met betrekking tot (mogelijk) onbekende gerechtigden tot de nalatenschappen. De enige die de verkoop en levering van het perceel in de weg denkt te kunnen staan is de andere (tweede) gedaagde. Die is slechts voor 0,2% gerechtigd tot het perceel. Het gerecht overweegt dat bij deze stand van zaken de afweging van de ingevolge het eerste lid van artikel 3:185 BW bij de verdeling in acht te nemen belangen van partijen reeds met zich brengt dat met grote mate van zekerheid te verwachten valt dat in een bodemprocedure de vorderingen van eisers zullen worden toegewezen. De verschenen gedaagde zal genoeg moeten nemen met haar (zeer geringe) aandeel (van 0,2%) in de nettoverkoopopbrengst. Hetgeen deze gedaagde voor ogen staat (verkaveling en opsplitsing) brengt niet geringe kosten met zich. Hier komt bij dat koper X de toezegging heeft gedaan aan de verschenen gedaagde dat zij, na verkaveling van het perceel een voorkeursrecht heeft met betrekking tot de verkrijging (lees: de koop) van een van die kavels. Dit alles brengt mee dat het gerecht de vordering van eisers toewijst.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 17-01-2024

ECLI: ECLI:NL:OGEEA:2024:45

Zaaknummer: A.R. AUA202301972

Rechters: A.H.M. van de Leur

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Omdat eiser niet duidelijk maakt dat weduwe van erflater zijn erfgenaam is, wordt de tegen haar ingestelde vordering uit hoofde van een door erflater gesloten overeenkomst afgewezen.

In deze zaak beoordeelt het gerecht zijn bevoegdheid om kennis te nemen van het geschil aan de hand van het EEX-Verdrag waar Aruba sinds 1986 partij bij is en oordeelt dat het bevoegd is op grond van artikel 17 en artikel 5 EEX-Verdrag. Eiseres heeft met erflater een overeenkomst gesloten. Eiseres vordert van de echtgenote van erflater nakoming van de verplichtingen uit die overeenkomst. Het gerecht constateert dat de echtgenote niet in de procedure is verschenen en overweegt dat gesteld noch voldoende gebleken is dat de echtgenote in haar hoedanigheid als weduwe in deze rechtsopvolger is geworden van erflater. Dat beiden geen kinderen hebben, is daarvoor niet redengevend. De vordering wordt afgewezen.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 06-03-2024

ECLI: ECLI:NL:OGEAA:2024:48

Zaaknummer: AUA202200401

Rechters: J.M.J. Keltjens

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Langstlevende wordt veroordeeld om dochter en kleindochter toe te laten tot crematie echtgenoot.

Uit het gestelde is niet op te maken dat het niet de wens van de vader/erflater van eiseres was dat zij niet bij zijn uitvaart/crematie aanwezig zou zijn. De echtgenote van vader wordt veroordeeld om eiseres samen met haar dochter en partner toegang te verlenen tot de uitvaart, althans crematie, van haar vader, zulks onder het voorbehoud dat deze mogelijkheid nog kan worden gerealiseerd door het uitvaartcentrum/crematorium. Gedaagde wordt tevens veroordeeld om eiseres tijdens de crematie toe te staan het lichaam van haar vader te begeleiden naar de crematieruimte en aanwezig te zijn bij het invoeren van het lichaam van haar vader in de oven, onder het voorbehoud dat deze mogelijkheid kan worden gerealiseerd door het uitvaartcentrum/crematorium.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 14-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2024:2526

Zaaknummer: C/08/314564 / KG ZA 24-112

Rechters: A.J. Louter

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank kan niet beslissen op het reeds voor het overlijden van zijn terminaal zieke minderjarig kind door de vader ingediende verzoek met zijn wensen omtrent de uitvaart.

Uit de relatie van de ongehuwd samenlevende A en B is dochter C geboren. A heeft C erkend. De minderjarige C is gediagnosticeerd met botkanker. Zij is inmiddels uitbehandeld en krijgt palliatieve zorg. Tussen A en B zijn meerdere procedures gevoerd over o.m. het verkrijgen/beëindigen van gezamenlijk gezag en het nakomen/schorsen van de zorg-omgangsregeling. Het erfrechtelijk element in onderhavige procedure is het verzoek van vader A dat ziet op de situatie dat C is overleden en de wijze waarop hij afscheid wil nemen. Volgens de rechtbank ziet het verzoek van vader niet op een gezagsbeslissing, nu het betrekking heeft op de situatie waarin C zal zijn overleden. Dit betekent dat de rechtbank niet op het verzoek kan beslissen. De rechtbank geeft aan dat conflicten over de uitvaart in het uiterste geval in kort geding kunnen worden voorgelegd aan de voorzieningenrechter. Moeder B zal zonder enige twijfel de uitvaart regelen en zij zal daarbij ondersteund worden door een uitvaartverzorger. Het is (ook voor de rouwverwerking) van groot belang dat vader A daarbij ook de mogelijkheid krijgt om afscheid te nemen van C, hoewel hij niet van de moeder kan verwachten dat dit conform zijn verzoek zal zijn. Partijen zullen proberen om hierover afspraken te maken met behulp van hun advocaten.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 28-02-2024

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2024:2055

Zaaknummer: C/15/285469 / FA RK 19-1130

Rechters: mr. F.C. Bakker

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het gerecht constateert dat tussen partijen aanzienlijke verschillen bestaan omtrent de waarde van een tot de nalatenschap behorend onroerend goed zodat de gevraagde machtiging tot overname niet in kort geding kan worden verleend.

Kort en goed komt het er in deze Arubaanse casus op neer dat niet binnen de gestelde termijn gebruik is gemaakt van de in een eerdere uitspraak verleende machtiging om een tot de nalatenschap behorend in aanbouw zijnd hotelgebouw over te nemen. Het gerecht overweegt dat ter beoordeling voorligt of machtiging verleend dient te worden voor overname van het hiervoor genoemde onroerend goed door eiser en dan met name tegen welke waarde. Het gerecht stelt dat (nog daargelaten dat partijen van standpunt verschillen of moet worden uitgegaan van de executie- of de vrijemarktwaarde al dan niet met correcties (afschrijvingen)) het verschil in de door de (partij)deskundigen aan het onroerend goed toegekende waarde aanzienlijk is, waarbij niet op voorhand duidelijk is waar dat grote verschil door wordt veroorzaakt. Ook lijken de diverse taxaties uit te gaan van verschillende uitgangspunten, onder meer de perceelgrootte c.q. de percelen die bij de waardering zijn betrokken, zodat ook om die reden in onderhavige procedure niet kan worden beoordeeld van welke getaxeerde waarde moet worden uitgegaan. Dit brengt het gerecht tot het oordeel dat voor de vaststelling van de omvang en de waarde van het onroerend goed en de beoordeling van de stellingen van partijen dienaangaande, nader onderzoek nodig is en dat de aard van een kortgedingprocedure zich niet leent voor een dergelijk nader onderzoek.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 24-04-2024

ECLI: ECLI:NL:OGEAA:2024:60

Zaaknummer: AUA202302317

Rechters: A.H.M. van de Leur

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Gedaagde – een van de kinderen van erflaatster en tijdens leven haar gevolmachtigde en na overlijden haar executeur – wordt veroordeeld tot het afleggen van rekening en verantwoording ter zake van het beheer tijdens leven en de executele.

Partijen zijn de kinderen van de in 2020 overleden erflaatster X. X heeft haar drie kinderen tot erfgenaam benoemd en één van hen, gedaagde C, tot executeur. Nadat in 2009 bij haar alzheimer werd geconstateerd heeft moeder X aan C een algehele volmacht verstrekt. C heeft in 2011 de woning van X verkocht en geleverd. Kinderen A en B (eisers) hebben de nalatenschap beneficiair aanvaard. De rechtbank oordeelt over de vraag of C aan haar broer en zuster de door hen genoemde stukken moet verstrekken en of C rekening en verantwoording moet afleggen over het beheer dat zij gevoerd heeft over de financiën van hun moeder. De rechtbank veroordeelt C rekening en verantwoording af te leggen over haar beheer als gevolmachtigde over de periode dat moeder nog leefde en als executeur na moeders overlijden. C wordt daarnaast niet veroordeeld om aan A en B stukken af te geven of daarin inzage te geven.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 14-05-2024

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2024:2867

Zaaknummer: 426753

Rechters: M.M.K.J. Steketee

Wetsartikelen: